

osnovano, da naj ga rusovski car in turški sultan poterdita in na ti podlagi po tem mir ekleneta. Bilo je to pismo, kakor je bravecem „Novic“ že znano, rusovskemu caru in turškemu sultanu poslano; car rusovski je odgovoril, da je s pogodbami tega pisma zadovolin, ako ga turška vlada skoz in skoz vzame za svoje pismo. Turška vlada je pismo poterdila, tode na nekterih krajih ga je prenarredila, med kterimi prenarredbami pa nektere niso take malenkosti, kakor se je spervega govorilo. Ker je od teh prenarredb veliko govorjenja, hočemo naznaniti važniši: „Če so rusovski cari“ — stoji v Dunajskem pismu — „vsaki čas naj več skerb za ohranjenje svobodnost in privilegij starovérske cerkve na Turškem razodevali, tako se za svojo stran sultani niso nikdar branili teh pravic poterjevati z očitnimi djanji, ktere so vselej spričevale staro in stanovitno dobrovolnost turške vlade do kristianskih podložnikov.“ — Ti stavek je prenarredila turška vlada takole: „Če so cesarji rusovski vsaki čas zvesto skerb imeli za bogočastje (kultus) starovérske cerkve na Turškem, tak sultani niso nikdar opušali, nad ohranjenjem svobodnost in privilegij tega bogočastja in te cerkve na Turškem čuti“ itd. Cilj in konec te premembe je očitno: turška vlada noče nič vediti od tega, da rusovski cari imajo skerbeti za ohranjenje svobodnost in privilegij starovérske cerkve na Turškem. Turška vlada pripusti, da rusovski car skerbi za bogočastje starovérske cerkve, — al pravice mu ne more dovoliti, da bi on na Turškem (tedaj v drugem cesarstvu) skerbel za ohranjenje svobodnost in privilegij svoje vére. — Dalje je v tistem stavku, kjer je od pravic staroverske vére govorjenje, namest „se zaveže“ postavila „iz reče“. — Stavek Dunajskega pisma, kteri pravi: „da turška vlada besedam in duhu pogodb v Kutšuk-Kainardji in Adrianoplu sklenjenih in brambo kristianskega bogočastja zadevajočih, hoče zvesta ostati“, je prenarredila takole: „da hoče turška vlada besedam in duhu pogodbe sklenjene v Kutšuk-Kainardji in poterjene po pogodbi v Adrianoplu itd. zvesta ostati“, ker se sultan boji, da, če bi stalo „pogodbam v Kutšuk-Kainardji in Adrianoplu“, bi se utegnulo misliti, da se je v Adrianoplu še kaj več zagotovilo, kakor v pogodbi Kainardjiski, in da bi se znalo meniti, da ima rusovska vlada še kakošno posebno oblast. — Tam, kjer Dunajsko pismo pravi: da sultan dovoli, „da bogočastje starovérsko ima kakor bogočastje vsih družih prebivavcov kristianske vére po pogodbah ali posebnih dogovorih dovoljenih pridobitev deležne biti“, je prenarredila turška vlada takole: „pridobitev, ki so dovoljene ali se bojo dovolile drugim sultanu podverženim kristianskim občinam, imajo popolnoma tudi starovérski deležni biti“. Izpušene so tedaj v tem sestavku besede „po pogodbah ali posebnih dogovorih“, ker turška vlada meni, da se nasproti svojim podložnim ne more in ne smé zavezati po nobenih pogodbah; zato je po besedah „prebivavcem, ki so kristianske vére“, pristavljeno „sultanu podverženih“, da je očitno, da je tukaj govorjenje le od podložnikov turških, ne pa od tacihi prebivavcov, ki stojé pod varstvom kakošne druge velike vlade. — Poslednje novice, ki so prišle po Lloydovih barkah iz Carigrada, pravijo, da pred 13. dnevom t. m. se ne more ondi nič vediti, kako je rusovski car sprejel te prenarredbe turške vlade, in da vse tiste govorice, ki so se že do 29. avgusta zatrosile po Turškem, da je car zaverigel to prenarrejeno turško pismo, so na vsako vižo prezgodne, ker ne telegraf ne golobja pošta nista v stanu iz Petrograda v Carigrad tako hitro prinesiti naznanil.

Obertnijstvo domače.

Izdelal nam je za našo zalo cerkev nove orgle gosp. Janez Mandlin, učeneec slavno znanih gospodov: P. Rumpel-na v Kanniku, L. Moser-ja v Salcburgu, G. Froš-a v Munakovem, B. Šlimbach-a v Vireburgu, H. Berger-ja v Bambergu itd. Imajo te orgle 22 spreminov, in so tako prijetnega in čistega glasú, da se to prvo delo mladega mojstra lahko z naj slovečimi deli te verste meriti zamore. V imenu cele fare zamoremo izvrstnemu delu Janeza Mandlina zaslužno hvalo dati in ga vsim gosp. duhovnom in cerkvenim predstojnikom živo priporočiti, kjer novih orgel ali poprave starih potrebujejo. Gotovo povsod bo delo mojstra hvalilo.

V imenu Trebanov *Emanuel Tomšič.*

Pri nobenem delu ni toliko pazljivosti in marljivosti potreba kakor za izdelovanje ur. Star mojster bo uro clo zkazil, ako pazljivo ne izdeluje. Taka se je v Trbovljah godila. Novo drago uro od kedaj scer slavnega mojstra izdelano smo pred 4 leti dobili, ki je bila pa žalibože! že spervega za nič. Več kot 10 krat je mojster jo popravil, pa zastojn, ura le ni šla. K sreči pride Janez Oblak k nam (že dvakrat v Novicah pohvaljen samouk iz Zučen na Gorenskem), on uro razdene in jo v treh tednih skoro čisto prenarredi pa popravi, da dvé leti od tiste dobe brez opotike vedno dobro gre in prav kaže. Ker je Janez Oblak letos k eni naših podružnic tudi novo uro po nizki ceni prav lepo in umetno, zvesto in stanovitno izdelal, mu gré za to reč pravična in očitna hvala.

Iz Trbovlj na Štajarskem.

J. Hašnik, fajm.

Delitev Jakšičev.

(Serbska poslovenjena.)

Mesec graja mi danico zvezdo:
Kje si bila, o danica zvezda?
Kje si bila, kje si dan gubila?
In danica njemu odgovarja:
Jaz sim bila, jaz sim dan gubila
Tam nad belim gradom Beligradom;
Gledala sim čudo preveliko,
Tam delita brata očetvino
Jakšić Dmitar in Bogdane Jakšić.
Lepo sta se brata pogodila.
Očetvino svojo razdelila:
Dmitar vzame zemljo Karavlaško,
Karavlaško in Karabogdansko,
In Banat vés do Donave reke;
Bogdan vzame sremsko zemljo ravno,
Sremsko zemljo in Posavlje ravno,
Ino Serbske do Užica grada;
Dmitar vzame doljne dele grada
Ino grad na Donavi Nebojšo;
Bogdan vzame gornje dele grada,
In Rožico cerkvo nasred grada,
Pa o malem sta se sperla brata,
Le o malem, da ni imena vredno,
O konjiču vranca in sokolu,
Dmitar hoče konja vranca imeti,
Vranca konja, sivega sokola;
Bogdan njemu ne da, ne jednega.
Kadar se je zjutraj dan napočil,
Dmitar vzame vranca velikega,
Ino vzame sivega sokola,
Pa odide na lov u planino
In pokliče ženko Angelijo:
Angelija, moja zvesta ženka!
Zavdaj bratu mojemu Bogdanu,
Ako njemu pa zavdati nečeš,
Ne pričakuj me u belem dvoru.
Ko to čuje ženka Angelija,
Ona sede skerbna, nevesela,
Sama misli, sama beseduje:
Kaj li če ta sinja kukovica!
Da zavdala svaku svojemu bi,
Je pri Bogu velika pregrela,
In od ljudstva graja in sramota.
Reklo mi bo malo in veliko:
Glejta tam li uno nesrečniceo,
Ki zavdala svojemu je svaku.
Ako li mu pa zavdati nečem
Ne smem moža čakati u dvoru.
(Konec sledi.)